

Verslag van de trial te Nunspeet 2011.

Het beloofde een mistige dag te worden toen wij 's morgens vroeg uit het westen vertrokken. En bijbehorend dus ook een donkere, korte dag. Doch in Nunspeet aangekomen scheen de zon, weliswaar een waterzonnetje, maar toch.

Wij hadden dit jaar wat meer de tijd om alles klaar te zetten voor de prijsuitreiking van die avond. Want het duurde even voor het inschrijven van 85 deelnemers. Hiervan waren er 30 klassieke rijders en 36 twin-shockrijders, Van deze 85 deelnemers reden er 43 rijders het blauwe spoor, 17 rijders het rode spoor, 13 het witte spoor en 12 het gele spoor. (We zullen dit voor de lol ook eens bekijken voor het gehele seizoen, want wij dachten dat Rood slechts een klein beetje minder was dan blauw).

Om half twaalf konden we gaan rijden na een uitleg voor de trial en de avond door Gerrit Westerink. We zouden tussen twee en drie uur bekijken hoeveel ronden we zouden rijden, want de grote hoeveelheid en de lange non-stops gaven geen goed inzicht, hoe de trialtijd zou verlopen.

Van de trial hebben we verder geen foto's, dus daar is niet te zien hoe leuk de route was. De mensen van Nunspeet hadden een lange en mooie route uitgezet door het bos. Dus dit jaar waren de twee grote heuvels, waarvan eentje met al die boomwortels, niet in de route opgenomen. En dat was goed, voor de jeugd en andere beginners. Enkel op twee plekken waren er nog boomstronken, waar je bleef hangen aan een kant van de motor, vertelden twee rijders met een motor met behoorlijk lage grondspeling. Dat was minder, maar voor de rest hartstikke leuk.

De trial zelf was nogal zwaar uitgevallen. Het nivo was te hoog. En de secties waren iets te veel twin-shock en soms ook te veel modern. Dat was dit jaar jammer. Andere jaren was het nivo heel erg goed. Het is jammer dat de uitzetters (die het met zorg gedaan hebben) zich konden vergissen. Weliswaar is dit de eerste keer dat er aanmerkingen waren op de secties, maar het is

dan ook moeilijk om eenmaal per jaar voor klassiekers een wedstrijd uit te zetten. Als de zware fietsen naar beneden moeten, en dan ook nog in het zand, is het niet mogelijk om de fiets stil te krijgen, laat staan nog een bocht te maken.

Dus
het

voorstaande verklaart de vele strafpunten,

Bij Wit moesten Rutger van Eeden en Marcel van Veen al na een halve ronde de wedstrijd staken. Het werd hen te gevaarlijk met de zware fietsen. En als we Egbert en Rene bestempelen als rijders voor de eerste plaats in Wit, dan zijn 30 strafpunten te veel. En 80 strafpunten voor de kleintjes -in slechts drie ronden- is heel veel teveel.

Eenzelfde geldt voor Blauw. De eerste vier rijders rijden meestal rood en de winnar van het klassement in de Twin-Shock Wim Kroon heeft 20 punten. Op plaats 24 komt de eerste zware motor. Normaliter maakt het niet veel uit welk type motor je rijdt (tot en met het rode spoor). Ingrid Benou heeft dit jaar twee maal meegereden. In Sleen en in Nunspeet. Sorry Ingrid, maar bedenk: volgend jaar wordt kan het enkel beter worden. We zien je graag weer komen.

Bij Rood eindigde de eerste klassieker op een zware motor met 49 punten. Ook hier geldt dat dit in drie ronden echt teveel is.

We hebben enkele uitzetters gesproken en het ontbrak hen niet aan enthousiasme voor de klassieke trial. Zij en de controleurs vinden het een hartstikke leuk evenement om aan mee te helpen. Dus daaraan ontbreekt het niet. Men heeft zich enkel vergist in de moeilijkheid voor specifiek de klassiekers en het nivo t.o.v. de kleuren bij de moderne.

Volgend jaar zal het -net als andere jaren- wel weer op het goede nivo zijn. Zeker weten.